

Χριστίνα-Αρετή Καραγιάννη-Χαλαβαζή

ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΝ ΚΙ ΕΜΑΣ

ΑΘΗΝΑ 2024

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου «Πορεία»

Βιογραφικό σημείωμα:

Η Χριστίνα-Αρετή Καραγιάννη-Χαλαβαζή γεννήθηκε στην Αθήνα το 1994 και έζησε τα παιδικά κι εφηβικά της χρόνια στη Σύρο. Είναι απόφοιτη του τμήματος Ψυχολογίας και κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος του Τμήματος Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης, στην ειδίκευση «Πολιτισμός, Εξουσία και Κοινωνικές Ανισότητες». Επίσης, έχει υπάρξει μέλος της ερασιτεχνικής φοιτητικής θεατρικής ομάδας του Πανεπιστημίου Κρήτης, «Σκηνή και Σαπούνη», από το 2012 έως το 2017.

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια του πρώτου κύκλου σπουδών της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου «Πορεία» (Οκτώβριος 2023-Ιούνιος 2024), με συντονιστές το Θανάση Τριαρίδη και την Κατερίνα Λουκίδου.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6974248815

E-mail: the_liberalist@hotmail.com

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να ανεβάσει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.



Το θεατρικό έργο «ΘΑ ΓΙΝΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΣΑΝ ΚΙ ΕΜΑΣ» της Χριστίνας-Αρετής Καραγιάννη-Χαλαβαζή διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Περίληψη

Είναι μια αποπνικτικά ζεστή αυγουσιτιάτικη νύχτα. Η μικρή Ελπίδα ξυπνά ουρλιάζοντας κι η μητέρα της σπεύδει ανήσυχη στο δωμάτιο. Στις αρχές του καλοκαιριού, δύο συμμαθητές της Ελπίδας εξαφανίστηκαν μυστηριωδώς, γεγονός που έσπειρε το φόβο και την ανησυχία στην περιοχή. Η μητέρα της αποφασίζει να της αφηγηθεί ένα παραμύθι, πιστεύοντας πως έτσι θα τη βοηθήσει να ηρεμήσει...

Πρόσωπα

Ελπίδα (10 ετών)

Μητέρα (36 ετών)

Σκηνή 1^η

(Ακούγονται τριζόνια. Είναι μια αποπνικτικά ζεστή αυγουσιτιάτικη νύχτα. Η Ελπίδα ζυπνά ουρλιάζοντας κι η μητέρα της σπεύδει ανήσυχη στο δωμάτιο.)

Μητέρα: Τι έπαθες, κοριτσάκι μου; Είσαι καλά; (Η Ελπίδα εξακολουθεί να ουρλιάζει, ενώ σιάβει με τα χέρια της τον αέρα.) Σώπα, μωρό μου, σώπα. (Η Ελπίδα ζυπνάει. Κοιτάζει γύρω της τρομαγμένα.) Ηρέμησε, ψυχούλα μου. Ένα κακό όνειρο ήταν. Πάει, πέρασε. Είμαι εγώ εδώ τώρα. (Η Ελπίδα γραπώνεται πάνω της.) Να σου φέρω λίγο νερό;

Ελπίδα: Όχι. Μη φύγεις, σε παρακαλώ.

Μητέρα: (Γαργαμένη) Όλα είναι καλά τώρα. Κλείσε τα ματάκια σου. Η μανούλα είναι εδώ.

Ελπίδα: Δεν μπορώ να κοιμηθώ.

Μητέρα: Θα σου πω ένα παραμύθι και θα δεις, πώς θα κοιμηθείς αμέσως σαν πουλάκι.

Ελπίδα: Είμαι μεγάλη για παραμύθια. Να βάλουμε για λίγο την τηλεόραση;

Μητέρα: Όχι τηλεόραση, αγάπη μου.

Ελπίδα: Γιατί;

Μητέρα: Η τηλεόραση δείχνει συνέχεια κακά πράγματα.

Ελπίδα: Μπορεί να έχει παιδικά.

Μητέρα: Τέτοια ώρα δεν έχει παιδικά.

Ελπίδα: Μπορεί σε κάποιο κανάλι να έχει.

Μητέρα: Τα παιδάκια κοιμούνται τη νύχτα. Δε βλέπουν τηλεόραση.

Ελπίδα: Μόνο λίγο, μέχρι να με πάρει ο ύπνος.

Μητέρα: Ελπίδα μου, είναι αργά. Δεν έχει παιδικά τώρα. Μόνο άσχημα πράγματα έχει.

Ελπίδα: Δηλαδή, τι άσχημα πράγματα;

Μητέρα: Αυτά είναι για τους μεγάλους. Να σου φτιάξω ένα ζεστό κακάο; Θα βάλω και λιγη ζαχαρίτσα, που σ' αρέσει. (Κατευθύνεται προς την πόρτα)

Ελπίδα: Μαμά...

Μητέρα: Τι είναι, κοριτσάκι μου;

Ελπίδα: Ήρθαν δύο κύριοι σήμερα το πρωί, όταν έλειπες.

Μητέρα: Κύριοι;

Ελπίδα: Ναι. Από την αστυνομία.

Μητέρα: Και τι ήθελαν αυτοί οι κύριοι από την αστυνομία;

Ελένη: Έκαναν ερωτήσεις.

Μητέρα: Τι ερωτήσεις;

Ελπίδα: Για... για τον Αντώνη και τον Ορέστη.

Μητέρα: Κι εσύ, τι τους είπες;;

Ελπίδα: Ότι δεν ξέρω τίποτα.

Μητέρα: Τι σε ρώτησαν ακριβώς;

Ελπίδα: Διάφορα πράγματα. Δεν τα θυμάμαι ακριβώς. Έψαχναν κι εσένα. Είπαν, ότι θα ξαναπεράσουν.

Μητέρα: Εμένα, γιατί με έψαχναν;

Ελπίδα: Μήπως, ξέρεις κάτι.

Μητέρα: Μακάρι να ήξερα...

(Σιωπή)

Ελπίδα: Τους ρωτάνε, λέει, όλους από τη γειτονιά. Μήπως κάποιος είδε, ή άκουσε κάτι. Μετά, πήγαν δίπλα, στην κ. Μαίρη.

Μητέρα: Γιατί, δε μου είπες τίποτα;

Ελπίδα: Φοβήθηκα.

Μητέρα: Τι φοβήθηκες;

Ελπίδα: Έκαναν πολλές ερωτήσεις κι έδειχναν σοβαροί. Δε θέλω να μου κάνουν άλλες ερωτήσεις.

Μητέρα: Ελπίδα μου, δεν πρέπει να φοβάσαι τους αστυνομικούς. Θέλουν μόνο να βοηθήσουν. Θα δεις, αυτοί οι καλοί κύριοι θα τους βρουν τον Αντώνη και τον Ορέστη μας.

Ελπίδα: Οι αστυνομικοί τα βρίσκουν όλα, έτσι δεν είναι;

Μητέρα: Και βέβαια! Σύντομα θα είναι πάλι στην τάξη και θα κάνουν αταξίες. Να δεις, κάποια μεγάλη ζαβολιά θα έχουν κάνει πάλι και κρύβονται, για να γλιτώσουν την τιμωρία.

Ελπίδα: Κι αν έχουν πάθει κάτι;

Μητέρα: Τι;

Ελπίδα: Μπορεί, κάτι να τους έχει συμβεί...

Μητέρα: Μη βάζεις τέτοιες σκέψεις στο μυαλό σου. Τίποτα δεν τους έχει συμβεί. Είναι καλά.

Είμαι σίγουρη. Κάπου θα κρύβονται... Οι αστυνομικοί θα τους βρουν και... όλα θα είναι όπως πριν...

Ελπίδα: Μα μαμά, έχουν περάσει τόσες μέρες από τότε που –

Μητέρα: Είναι καλά, μ' ακούς; Είναι καλά. (Την αγκαλιάζει σφιχτά) Μη φοβάσαι, μωρό μου.

Ό,τι κι αν έχει συμβεί, δε θα αφήσω εγώ κανέναν να σε πειράξει. Κανείς δε θα μου πάρει το κοριτσάκι μου. (Τη φιλάει στο μέτωπο) Η Αθήνα έχει γίνει πλέον επικίνδυνη. Τόσα ακούγονται κάθε μέρα. Δε θέλω ούτε να σκέφτομαι, ότι...

Ελπίδα: Πες μου, μανούλα, ένα παραμύθι, να κοιμηθώ.

Σκηνή 2^η

Μητέρα: Λοιπόν... (Σκέφτεται) Σ' έναν συνοικιακό δρόμο, υπήρχε ένα παλιό μικρό ζαχαροπλαστείο. Οι ευωδιές από τα γλυκίσματα του κυρ Στέλιου έλουζαν κάθε γωνιά του δρόμου, παρασύροντας ακόμα και τους πιο ακατάδεκτους περαστικούς να ενδώσουν σε μια γλυκιά ατασθαλία. Έτσι, το παλιό αυτό ζαχαροπλαστείο ήταν πάντοτε ασφυρτικά γεμάτο. Κι όπως κάθε τι παλιό, έτσι κι αυτό έκρυβε πολλές ιστορίες.

Ελπίδα: Τι ιστορίες;

Μητέρα: Κάθε γλυκό είχε τη δική του ιστορία. Όπως ακριβώς και οι άνθρωποι. Με μια μπουκιά μπορούσε κανείς να θυμηθεί όμορφες μνήμες του παρελθόντος. Άλλος, θυμόταν το κανταΐφι της γιαγιάς στο χωριό, που το έτρωγε με λαχτάρα, όταν ήταν μικρός – αλλά πάντα άφηνε τους ξηρούς καρπούς από μέσα. Άλλος, το σπιτικό παγωτό σοκολάτα της μαμάς, όταν μαζεύονταν συγγενείς στο σπίτι και τα παιδιά τσακώνονταν, ποιος θα φάει το πιο πολύ, ενώ οι μεγάλοι ήταν μαζεμένοι στο τραπέζι και παίζαν κούπες.

Ελπίδα: Εμένα, δε μ' αρέσουν οι κούπες. Δεν καταλαβαίνω, πώς παίζονται. Προτιμώ το παγωτό σοκολάτα.

Μητέρα: Κι εγώ στη θέση σου, το παγωτό θα διάλεγα.

Ελπίδα: Μερικές φορές όμως, οι άνθρωποι θυμούνται άσχημα πράγματα.

Μητέρα: (Παύση) Τα γλυκά του κυρ Στέλιου όμως, ξυπνούν μόνο τις όμορφες μνήμες κι οι ιστορίες τους είναι πάντα χαρούμενες, πασπαλισμένες με μπόλικη άχνη ζάχαρη, γιατί είναι φτιαγμένα με αγάπη. Κι ό,τι φτιάχνεται με αγάπη, είναι πάντα όμορφο. Ο κυρ Στέλιος είχε και μια εγγονή, την Ελενίτσα. Η Ελενίτσα αγαπούσε πολύ τις ιστορίες. Σαν εσένα. Είχε και χαμογελαστά ματάκια σαν τα δικά σου, που έλαμπαν σαν μικρά αστεράκια, κάθε φορά που άκουγε αχόρταγα τις διηγήσεις του παππού. Γι' αυτό, τρελαινόταν να περνάει τα απογεύματά της βοηθώντας τον στο ζαχαροπλαστείο. Αν και καιμιά φορά, η μαμά τη μάλωνε, γιατί περνούσε τόσες πολλές ώρες στο ζαχαροπλαστείο, που συχνά αμελούσε τα μαθήματά της. Ο παππούς όμως έλεγε, πως το ζαχαροπλαστείο του έκρυβε πιο πολλή γνώση από τα βιβλία, γιατί—

Ελπίδα: Υπήρχε μία μυστική πόρτα!

Μητέρα: Μυστική πόρτα;

Ελπίδα: Ναι!

Μητέρα: Πού;

Ελπίδα: Στην αποθήκη. Υπήρχε μια πόρτα, που δεν την είχε ανοίξει ποτέ κανείς.

Μητέρα: Ωραία λοιπόν. Υπήρχε μια μυστική πόρτα. Ο παππούς πάντα έλεγε πως πίσω από εκείνη την πόρτα—

Ελπίδα: Όχι, όχι! Ο παππούς δεν ήξερε για την πόρτα. Αφού, ήταν μυστική! Η Ελενίτσα όμως την ανακάλυψε μια μέρα τυχαία. Αλλά, δεν το είπε στον παππού.

Μητέρα: Γιατί δεν του το είπε;

Ελπίδα: Δεν ήταν σίγουρη, αν έπρεπε να του το πει... Είναι σωστό να προδίδουμε ένα μυστικό;

Μητέρα: Εξαρτάται το μυστικό. Μέσα στο σιανταλιάρικο κεφαλάκι της Ελενίτσας πάντως, όλο και κλωθογύριζε η σιέψη: «Τι στο καλό θα μπορούσε να κρύβεται πίσω από εκείνη την πόρτα;» Και σιάρωνε με τη φαντασία της ένα σωρό απίστευτα σενάρια. Όσπου, πήρε τη μεγάλη απόφαση. Θα άνοιγε τη μυστηριώδη πόρτα και θα μάθαινε μια για πάντα τα κρυμμένα μυστικά της.

Σκηνή 3^η

Μητέρα: Έτσι κι έγινε. Ένα απόγευμα, βρήκε την ευκαιρία να ξεγλιστρήσει στην αποθήκη, χωρίς κανείς να την πάρει είδηση, την ώρα που ο παππούς της διαφωνούσε με κάποιους πελάτες σχετικά με την προέλευση του μπακλαβά. Φτάνοντας μπροστά στην πόρτα, μια ταραχή τη διαπέρασε και κοντοστάθηκε για λίγο. Όμως, δε θα μπορούσε να επιτρέψει σε μια πόρτα να της στερήσει την περιπέτεια που τόσο λαχταρούσε. Ήθελε να έχει κι εκείνη να διηγείται τις δικές της ιστορίες. Σα γενναίο κορίτσι που ήταν λοιπόν, πήρε μια βαθιά ανάσα και με μια αποφασιστική κίνηση γύρισε το πόμολο. Τρύπωσε βιαστικά κι άκουσε την πόρτα πίσω της να κλείνει.

Ελπίδα: Ήταν σκοτεινά και φοβόταν πολύ.

Μητέρα: Η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε μπορούσε να την ακούσει με τα αυτιά της. Ευτυχώς όμως, βρήκε ψηλαφώντας έναν διακόπτη κι άναψε το φως. Βρέθηκε σ' ένα δωμάτιο –

Ελπίδα: Γεμάτο από κατεστραμμένα παιχνίδια. Σπασμένες πορσελάνινες κουκλίτσες, κάτι στρατιωτάκια σαν εκείνα που είχε ο Άλκης κι έπαιζε πιο παλιά· αλλά αυτά δεν είχαν πόδια, για να τρέξουν. Και αρκουδάκια. Τα κομμάτια τους ήταν σκορπισμένα στο πάτωμα.

Μητέρα: Θα πρέπει να τους είχε συμβεί κάτι πολύ τρομερό.

Ελπίδα: Τα είχαν θάψει εκεί για πάντα.

Μητέρα: Ποιοι;

Ελπίδα: Τα καημένα τα παιχνίδια. Κανείς δε θα τα θυμάται. Πώς μπορούν οι άνθρωποι να είναι τόσο κακοί;

Μητέρα: Δεν ξέρουν οι μεγάλοι να αγαπάνε τα παιχνίδια.

Ελπίδα: Γιατί;

Μητέρα: Ξεχνούν, μωρό μου. Ξεχνούν.

Ελπίδα: Μα, τα παιχνίδια πονάνε.

Μητέρα: Και οι μεγάλοι πονάνε. Όμως, δε γίνεται αλλιώς. Όλα τα παιδιά μεγαλώνουν κάποτε. Και ξεχνούν.

Ελπίδα: Κι εσύ, μαμά;

Μητέρα: Κι εγώ. Μεγάλωσα. Ξέχασα. Μερικά πράγματα, είναι καλύτερο να τα ξεχνάμε...

Ελπίδα: Κι η Ελενίτσα; Τι έκανε μετά;

Μητέρα: Η Ελενίτσα, ως παιδί, είχε ακόμα την ικανότητα να θυμάται και ν' αγαπάει. Κάπου ανάμεσα στα παλιά παιχνίδια, ξέθαψε ένα μουσικό κουτί πνιγμένο στη σκόνη. (Ανοίγει ένα συρτάρι και βγάζει ένα παλιό μουσικό κουτί) Το κούρδισε κι αυτό άρχισε να παίζει μουσική. Άκου...

Ελπίδα: Τι παράξενη μουσική.

Μητέρα: Όμορφη δεν είναι;

Ελπίδα: Εμένα δε μου αρέσει. Με κάνει να φοβάμαι.

Μητέρα: Τι φοβάσαι;

Ελπίδα: Δεν ξέρω... Τι είχε μέσα το κουτί;

Μητέρα: Το κουτί αυτό φυλούσε χρόνια ολόκληρα τον κρυφό του θησαυρό. Μακριά από τους ανθρώπους. Κυνηγημένο. Είχε φυλακίσει μέσα του όλες τις παιδικές μνήμες, για να μην μπορέσει κανείς να τις πειράξει. Περίμενε εκείνη την ημέρα, που μια αγνή καρδιά θα τις ελευθέρωνε.

Ελπίδα: Κι αν δεν έπρεπε να τις ελευθερώσει;

Μητέρα: Γιατί όχι;

Ελπίδα: Μπορεί να έκρυβαν κάτι πολύ κακό.

Μητέρα: Τι κακό δηλαδή;

Ελπίδα: Κάτι που δεν έπρεπε να μάθει κανείς. Ποτέ.

(Σιωπή)

Μητέρα: Μη φοβάσαι. Σκέψου. Αν οι μεγάλοι δεν ξεχνούσαν—

Ελπίδα: Εσύ είπες, ότι μερικά πράγματα είναι καλύτερο να τα ξεχνάμε.

Μητέρα: Αν όμως μπορούσαν να θυμηθούν, πώς ν' αγαπάνε σα μικρά παιδιά;

Ελπίδα: Τότε, τα παιχνίδια τους θα ζούσαν ευτυχισμένα.

Μητέρα: Ακριβώς. Δε θα τα πλήγωναν.

Ελπίδα: Δε θα τα χτυπούσαν.

Μητέρα: Δε θα τα έσπαζαν σε κομμάτια. Δε θα τα γέμιζαν μελανιές.

Ελπίδα: Θα τους έλεγε η μαμά τους παραμύθια και θα τους τραγουδούσε τα βράδια, για να κοιμούνται ήρεμα. Θα μάθαιναν να είναι καλά παιχνίδια. Να μην πειράζουν τα άλλα παιχνίδια. Και να μην τα κάνουν να ντρέπονται και να κλαίνε.

Μητέρα: Κι έτσι, δε θα υπήρχε τίποτα, που να πρέπει να ξεχαστεί. Ούτε σκοτεινά δωμάτια. Γιατί, θα λούζονταν στο φως από την αγάπη των ανθρώπων. Δε θα ξεχύνονταν πια τρομαχτικές μουσικές από παλιά σκονισμένα κουτιά. Μόνο τα χαρούμενα γέλια των παιδιών θα ηχούσαν στον κόσμο και θα τον στόλιζαν με χρώματα. Αν οι μεγάλοι μπορούσαν να θυμούνται, μόνο όσα πρέπει να θυμούνται...

Ελπίδα: Και τι έγινε, όταν η Ελενίτσα άνοιξε το κουτί;

Μητέρα: Όταν η Ελενίτσα άνοιξε το σκονισμένο κουτί κι η μουσική ξεχύθηκε ελεύθερη πια, λες και κάτι μαγικό συνέβη, τα παιχνίδια ζωντάνεψαν. Άρχισαν να ενώνουν ένα-ένα τα κομμάτια τους. Τα αρκουδάκια, καταπιάστηκαν να ράβουν τα μέλη τους. Ένας πειρατής, έφαχνε το μάτι του – καθώς φαίνεται, πως δεν του είχε πει κανείς από το εργοστάσιο που τον κατασκεύασαν, ότι δεν του είχαν φτιάξει δεύτερο μάτι.

Ελπίδα: Αυτό, είναι πολύ κακό! Έπρεπε να του το πουν. Να μην ψάχνει ο καημένος άδικα, κάτι που... που δεν υπάρχει...

Μητέρα: Κάποιες πορσελάνινες κουκλίτσες, έβαζαν πούδρα στις μύτες τους. (Παύση) Για να καλύψουν τις ρωγμές...

Ελπίδα: Ποιες ρωγμές;

Μητέρα: Απ' τα σπασίματα. Όταν κάτι σπάσει, ακόμα κι αν ξανακολλήσει, πάντα θα έχει ρωγμές. Ειδικά, ό,τι είναι φτιαγμένο από πορσελάνη. Όση πούδρα όμως κι αν βάλει μια σπασμένη κουκλίτσα, δεν μπορεί να σβήσει παλιές ρωγμές. Τα σημάδια φαίνονται...

Ελπίδα: Όπως το σημάδι που έχεις στο γόνατό σου.

Μητέρα: Ναι...

Ελπίδα: Ένα τραινάκι, έκανε βόλτες γύρω-γύρω. «Τσαφ-τσουφ, τσαφ-τσουφ». Έφαχνε επιβάτες. Αλλά, κανείς δεν ανέβαινε.

Μητέρα: Γιατί, κανείς δεν είχε κάπου να πάει. Χωρίς προορισμό, δεν ξεκινά κανένα ταξίδι.

Ελπίδα: Και το τραινάκι γυρνούσε γύρω-γύρω, χωρίς να πηγαίνει πουθενά.

Σκηνή 4^η

Μητέρα: Η Ελενίτσα στείκοταν έκπληκτη και δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Μέχρι, που αισθάνθηκε ένα ελαφρύ τσιμπηματάκι χαμηλά στο πόδι της και τινάχτηκε τρομαγμένη. «Με συγχωρείτε. Μήπως, έχετε δει το μάτι μου; Κάπου εδώ γύρω πρέπει να είναι.», τη ρώτησε ο πειρατής με απόγνωση. Εκείνη, τον κοίταζε σατισμένη. Δεν ήξερε, τι να του πει.

Ελπίδα: Δεν ήθελε να τον στεναχωρήσει.

Μητέρα: Έπρεπε όμως, κάτι να του πει. Δε θα ήταν σωστό να μην του μιλήσει καθόλου.

Ελπίδα: «Όχι, όχι. Δεν το έχω δει...»

Μητέρα: Εκείνος, αναστέναζε απογοητευμένος και συνέχισε να ψάχνει—

Ελπίδα: Κάτι που δε θα έβρισκε ποτέ...

Μητέρα: Γρήγορα, αντιλήφθηκαν και τα υπόλοιπα παιχνίδια την παρουσία της.

Ελπίδα: Και τι έκαναν, μόλις την είδαν;

Μητέρα: Κάποια έσπευσαν να υποδεχτούν τη μικρή επισκέπτρια, ενώ κάποια άλλα την κοιτούσαν με καχυποψία, χωρίς να την πλησιάζουν.

Ελπίδα: Θα πρέπει να ζαφνιάστηκαν.

Μητέρα: Άρχισαν να της κάνουν ένα σωρό ερωτήσεις: Ποια ήταν; Πώς βρέθηκε στο μυστικό τους δωμάτιο; Ποιος ήταν ο λόγος της επίσκεψής της; Κι η Ελενίτσα, τους εξήγησε τα πάντα. Για το ζαχαροπλαστείο του παππού, για τη μυστική πόρτα που ανακάλυψε τυχαία στην αποθήκη του ζαχαροπλαστείου και για το σχέδιό της ν' ανακαλύψει, τι κρυβόταν πίσω από τη μυστική πόρτα. «Εσύ είσαι η ειλεκτή!» Φώναζε τότε ένας πελώριος λούτρινος αριούδος.

Ελπίδα: «Η ειλεκτή;»

Μητέρα: «Ηρθες, για να μας ελευθερώσεις!»

Ελπίδα: «Να σας ελευθερώσω; Εγώ;»

Μητέρα: «Μόνο ένα παιδί με τρυφερή καρδιά θα μπορούσε να βρει τη μυστική πόρτα και ν' ανοίξει το μαγικό κουτί. Αυτό λέει η προφητεία.»

Ελπίδα: «Και τι πρέπει να κάνω;»

Μητέρα: «Πάρε μαζί σου το μαγικό κουτί, στον κόσμο των ανθρώπων, κούρδισέ το τρεις φορές κι έπειτα άνοιξέ το. Πρέπει, οι μεγάλοι να θυμηθούν, όλα όσα έχουν ξεχάσει. Να

θυμάσαι όμως, να κρατάς πάντα ζωντανή την αγάπη μέσα στην καρδιά σου. Ό,τι κι αν δεις, ό,τι κι αν ακούσεις, μην ξεχάσεις ν' αγαπάς. Μόνο έτσι θα μπορέσεις ν' ανοίξεις το μουσικό κουτί με τις ξεχασμένες παιδικές μνήμες.

Ελπίδα: «Κι αν δεν τα καταφέρω;»

Μητέρα: «Εσύ είσαι η ελπίδα αυτού του κόσμου.»

Ελπίδα: Ξαφνικά, ακούστηκε το κλάμα ενός μωρού.

Μητέρα: Κλάμα μωρού; Από πού ερχόταν αυτό το κλάμα;

Ελπίδα: Από ένα μπαούλο στο βάθος του δωματίου.

Μητέρα: Η Ελενίτσα... πλησίασε το μπαούλο, απ' όπου ακουγόταν το κλάμα... Ίσως, κάποιο παιχνίδι είχε εγκλωβιστεί και κλαψούριζε απεγνωσμένο καλώντας σε βοήθεια. Άνοιξε βιαστικά το μπαούλο, για να ελευθερώσει το εγκλωβισμένο παιχνίδι.

Ελπίδα: Δεν ήταν παιχνίδι! Ήταν αληθινό μωρό!

Μητέρα: Όχι, όχι. Ποιος θα έκλεινε ένα μωρό μέσα σ' ένα μπαούλο;

Ελπίδα: Ήταν αληθινό σου λέω!

Μητέρα: Μα... πώς...

Ελπίδα: Το είχαν αφήσει χωρίς ρουχαλάκια, το καημένο, κι αυτό κρύωνε πολύ.

Μητέρα: (Κοιτάζει την Ελπίδα σαστισμένη) Σίγουρα, θα κρύωνε πολύ...

Ελπίδα: Η Ελενίτσα προσπάθησε να βγάλει το μωράκι από το μπαούλο, αλλά το ποδαράκι του ήταν δεμένο με αλυσίδα. Δεν μπορούσε να το βγάλει από κει μέσα, μαμά, κι η αλυσίδα του πλήγωνε το ποδαράκι. (Η μητέρα κοιτάζει το πόδι της) Έπρεπε με κάποιο τρόπο να σπάσει την αλυσίδα.

Μητέρα: Έπρεπε...

Ελπίδα: Ίσως, αν ζητούσε βοήθεια από κάποιον. Αλλά, από ποιον;

Μητέρα: Κανείς δεν υπήρχε...

Ελπίδα: Ίσως, αν το έλεγε στον παππού. Αυτός, σίγουρα θα μπορούσε να βοηθήσει. Έτρεξε γρήγορα προς την πόρτα.

Μητέρα: Όχι! (Η Ελπίδα τινάχτηκε τρομαγμένη. Παύση) «Όχι», φώναξε από μακριά ο πελώριος λούτρινος αρκούδος. «Δεν επιτρέπονται οι μεγάλοι εδώ. Αυτοί ευθύνονται για την κατάσταση μας.»

Ελπίδα: Δεν είναι όλοι οι μεγάλοι κακοί. Η Ελενίτσα– (Η μητέρα κλείνει απότομα το μουσικό κουτί)

Ελπίδα: Μαμά... Είσαι καλά;

(Ακούγεται ήχος από κουρδιστήριο κι έπειτα μουσική. Παράλληλα με τη μουσική ακούγεται το κλάμα ενός μωρού.)

Σκηνή 5^η

Μητέρα: (Καθώς αφηγείται το παραμύθι στην Ελπίδα, κρατά στα χέρια της μια κουρδιστή κουκλά, με την οποία παίζει) Ήταν κάποτε μια κουρδιστή κουκλίτσα, που της άρεσε πάντα να φορά ένα ψάθινο καπέλο κι ένα πλουμιστό φορεματάκι. Καθόταν ήσυχα στη λεπτή γυάλινη βιτρίνα της, σ' ένα μικρό κατάστημα παιχνιδιών και χάζευε τα παιδάκια που έρχονταν με τις μαμάδες τους – ή και με τους μπαμπάδες τους καμιά φορά –, για να αγοράσουν παιχνίδια. Αν την κούρδιζες με αγάπη, τραγουδούσε για σένα τις πιο όμορφες μουσικές, χωρίς ποτέ της να κουράζεται. Δεν είχε στόμα να μιλήσει.

Ελπίδα: Και τότε, πώς τραγουδούσε;

Μητέρα: Η καρδιά της έβρισκε τον τρόπο. Κουνούσε ρυθμικά το κεφαλάκι της και τα μικροσκοπικά ματάκια της, μαύρα σαν κουμπάκια, ατένιζαν τον κόσμο των ανθρώπων γεμάτα όνειρα. Κάποτε, αγάπησε ένα μικρό αγόρι. Κάθε φορά που το αγόρι πλησίαζε τη βιτρίνα της, η καρδιά της σιάρωνε τις πιο τρυφερές μελωδίες και τα μαύρα ματάκια της ατενίζαν πια τα δικά του. Κι έγιναν για 'κείνη ο κόσμος όλος. Τίποτα άλλο δεν ήθελε πια, παρά μόνο να γίνει δική του.

Ελπίδα: Και το αγόρι;

Μητέρα: Το μικρό αγόρι αγόρασε την κουρδιστή κουκλίτσα και την πήρε μαζί του. Αχ, πόσο μεγάλη ευτυχία πλημμύρισε την ψυχή της! Όμως, αυτή η ευτυχία κράτησε τόσο λίγο...

Ελπίδα: Γιατί;

Μητέρα: Γιατί, το αγόρι δεν την αγαπούσε.

Ελπίδα: Μα, αφού δεν την αγαπούσε, γιατί την πήρε μαζί του;

Μητέρα: Του άρεσε να ακούει τα τραγούδια της. Κάθε τόσο, την κούρδιζε, για να διασκεδάξει. «Τραγουδά», τη διέταζε. Κι εκείνη, που τόσο βαθιά το αγαπούσε, τραγουδούσε από τα βάθη της καρδιάς της. Μα, δεν πήρε ποτέ ούτε ένα χάδι. Ούτε άκουσε ποτέ από τα χείλη του ένα γλυκό τραγούδι.

Ελπίδα: Και τι έγινε με την κουκλίτσα;

Μητέρα: Σιγά-σιγά, η καρδούλα της μαράζωσε. Το τραγούδι της έγινε λυγμός. Το αγόρι μεγάλωσε· έγινε άντρας. «Τραγουδά», συνέχιζε να τη διατάζει. Κι εκείνη, που δεν είχε στόμα

να φωνάζει, τραγουδούσε πια τραγούδια αλλόκοτα. Όσο κι αν την κούρδιζε, όσο κι αν τη χτυπούσε, πάντα ξεκούρδιστη ακουγόταν. Ο άντρας θύμωσε πολύ. «Χάλασες!», της φώναξε. Πήρε ένα σιλό και μουντζούρωσε το χλωμό της προσωπάκι. Έπειτα, έσκισε το πλουμιστό φορεματάκι της (Σκίζει το φόρεμα της κούκλας κι η Ελπίδα τινάζεται ταραγμένη). Κι η κουκλίτσα μάτωσε. Απ' την πληγή της βγήκαν δυο μικρά παιδάκια. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Τότε, η κουρδιστή κουκλίτσα, που δεν είχε στόμα να μιλήσει, για να πει τον πόνο της σε κάποιον, πήρε στην αγκαλιά της τα δυο της παιδιά και με όση δύναμη της είχε απομείνει, έτρεξε μακριά· πολύ μακριά. Ορκίστηκε να μην επιτρέψει ποτέ τα παιδιά της να γνωρίσουν τόσο πόνο. Έκλεισε την πληγωμένη της καρδιά σ' αυτό το ξύλινο κουτί, για να μη δουν τον πόνο της. Έτσι, δεν ξανατραγούδησε πια. Το κουτί αυτό θάφτηκε σ' ένα σκοτεινό υπόγειο, μαζί με όλα τα ξεχασμένα παιχνίδια αυτού του κόσμου.

(Κρατά την κουρδιστή κούκλα απέναντι από το πρόσωπό της και την κοιτάζει κατάματα) Κι όμως. Είχε στόμα. Μα, δε μιλούσε. Είχε πόδια, μα δεν έτρεξε ποτέ να φύγει. Γιατί;
Ελπίδα: Μαμά...

Μητέρα: (Αφήνει την κουρδιστή κούκλα στο πάτωμα και πιάνει απαλά με τα δυο της χέρια το πρόσωπο της Ελπίδας.) Όταν έμαθα πως σ' έχω στην κουκλίτσα μου, είπα «Ως εδώ! Φτάνει!»

Ελπίδα: Δεν καταλαβαίνω...

Μητέρα: Είσαι πολύ μικρή ακόμα, για να καταλάβεις. Όταν σε πρωτοκράτησα στην αγκαλιά μου, ήσουν τόσο ήρεμη. Ο Άλκης σε λάτρευε από την πρώτη στιγμή. Είδα επιτέλους τα μάτια του να λάμπουν. Σε πρόσεχε πολύ. Όποτε έλκλαιγες, εκείνος έτρεχε πάνω από την κούνια σου ανήσυχος: «Μαμά, γιατί κλαίει; Είναι καλά;» Είχε πάρει το ρόλο του μεγάλου αδερφού πολύ σοβαρά. (Γελάει. Της χαϊδεύει τα μαλλιά)

(Η Ελπίδα παίρνει την κουρδιστή κούκλα από το πάτωμα και προσπαθεί να καλύψει τη γύμνια της με τα κομμάτια από το σκισμένο φόρεμα.)

Σκηνή 6^η

Ελπίδα: Πότε θα γυρίσει ο Άλκης από την κατασκήνωση;

Μητέρα: Αρχές Σεπτέμβρη. Το είχαμε πει, δεν το θυμάσαι; (Παύση) Το ξέρω, αγάπη μου, πως σου λείπει. Αλλά, ο Άλκης είναι μεγάλο παιδί πια. Θα λείπει πιο συχνά από το σπίτι.

Ελπίδα: Όλοι μεγαλώνουν...

Μητέρα: Ακριβώς! Θα δεις, σε δυο-τρία χρόνια που θα μπεις κι εσύ στην εφηβεία, δε θα μπορούμε να σε μαζέψουμε στο σπίτι! Θα θέλεις να ανακαλύψεις τον κόσμο, τον εαυτό σου, τα όριά σου... Θα ανοίξεις τα φτερά σου και θα πετάξεις μακριά... Έτσι πρέπει να συμβαίνει τα παιδιά μεγαλώνουν κι ακολουθούν το δικό τους μονοπάτι... Όταν θα μεγαλώσεις—

Ελπίδα: Δε θέλω να μεγαλώσω.

Μητέρα: Μα, γιατί; Έχεις να ζήσεις τόσα όμορφα πράγματα. Είναι βέβαια ωραίο το να είσαι παιδί... Θυμάμαι, τότε που ήμουν μικρή και πήγαινα τα καλοκαίρια στο χωριό. Περνούσα τόσο όμορφα, που κάθε Σεπτέμβρη έκλαιγα, όταν έπρεπε να μαζέψω τα πράγματά μου. Δεν ήθελα να φύγω από το χωριό. Ο παππούς αγαπούσε πολύ τη γιαγιά. Αυτό το μουσικό κουτί της το είχε χαρίσει εκείνος. Μόνος του το είχε φτιάξει.

Ελπίδα: Αλήθεια;

Μητέρα: Ναι. Τον είχα βοηθήσει λιγάκι κι εγώ. Θυμάμαι, όταν της το έδωσε, της είπε: «Αυτό το κουτί, έχει μέσα την αγάπη μας. Ακόμα κι όταν εμείς θα φύγουμε από τη ζωή, η αγάπη μας θα συνεχίσει να ζει.» Κι εκείνη, γέλασε γλυκά και του απάντησε: «Εσύ, δε θα μεγαλώσεις ποτέ.» Του άγγιξε στοργικά τους ώμους και μετά του έβαλε φαγητό.

Ελπίδα: Δηλαδή, εκείνος δε μεγάλωσε;

Μητέρα: (Γελάει) Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι που μεγαλώνουν μόνο στο σώμα. Βαθιά μέσα στην ψυχή τους όμως, μένουν πάντα παιδιά. Ο παππούς μου ήταν ένας τέτοιος άνθρωπος.

Ελπίδα: Εσύ;

Μητέρα: Εγώ... Φοβάμαι πως όχι... Αν και πάντα μου έλεγαν, ότι του μοιάζω. Όταν ήμουν παιδί, έπαιζα με τα παιχνίδια μου κι ονειρευόμουν να ζήσω μια αγάπη που δε θα πεθάνει ποτέ. Όπως η γιαγιά κι ο παππούς. Το είχα πει και στους γονείς μου. Κι ο μπαμπάς έλεγε συνέχεια: «Ίδια ο παππούς της. Πετάει στα σύννεφα.» Και κάθε φορά, η μαμά του απαντούσε

με την ίδια φράση: «Άσε το παιδί, βρε Παύλο. Θα μεγαλώσει και θα καταλάβει». Άρρησα όμως πολύ να καταλάβω...

Ελπίδα: Τι να καταλάβεις;

Μητέρα: Ότι πολλές φορές οι μεγάλοι κάνουν άσχημα πράγματα που βλάπτουν άλλους ανθρώπους.

Ελπίδα: Όχι μόνο οι μεγάλοι. Μερικές φορές, και τα παιδιά μπορεί να κάνουν άσχημα πράγματα.

Μητέρα: Σαν τι άσχημα πράγματα;

Ελπίδα: Να κάνουν κακό σε άλλα παιδιά.

Μητέρα: Κάποια παιδάκια, μπορεί να είναι άτακτα και να πειράζουν άλλα παιδάκια, για να παίξουν, όμως η ψυχούλα τους είναι αγνή. Δεν μπορούν να κάνουν κακό σε κάποιον.

Ελπίδα: Μπορεί, να είναι ακόμα παιδιά στο σώμα, αλλά μέσα τους να έχουν μεγαλώσει και οι άλλοι να μην το καταλαβαίνουν.

Μητέρα: Αυτό, δε γίνεται.

Ελπίδα: Πώς το ξέρεις; Αφού, είπες, ότι μπορεί ένας μεγάλος να μένει παιδί στην ψυχή, δεν μπορεί να συμβεί και το ανάποδο; Ένα παιδί να ξεχνάει, πώς να είναι παιδί και να φέρεται, σα να είναι μεγάλος.

(Παύση)

Μητέρα: Ανησυχείς για τον Άλκη;

Ελπίδα: (Ταράζεται) Γιατί να ανησυχώ για τον Άλκη;

Μητέρα: Φοβάσαι, ότι μπορεί... Θέλω να πω... ότι μπορεί... τώρα που, όσο μεγαλώνει, δεν περνάτε τόσο χρόνο μαζί κι αποικτά καινούργια ενδιαφέροντα, ότι μπορεί να σε ξεχάσει; Αυτό είναι; (Παύση) Αυτό είναι, σωστά; Καρδούλα μου, αυτό, δε θα συμβεί ποτέ. Αφού, το ξέρεις πόσο σ' αγαπάει.

Ελπίδα: Και μένα, γιατί δε με πήρε μαζί του;

Μητέρα: Γιατί, βρίσκεται πια σε μια ηλικία, που χρειάζεται να περνά περισσότερο χρόνο με τον εαυτό του και τους φίλους του. Να κάνει πράγματα που του αρέσουν. Αυτό όμως, δε

σημαίνει πως έπαψε να σ' αγαπάει. Είμαι σίγουρη, πως μόλις γυρίσει, θα έχει να σου πει πάρα πολλές ιστορίες. (Παύση) Να ξέρεις, πως σ' αγαπάει πιο πολύ απ' οποιονδήποτε άλλο. Πιο πολύ κι από μένα. Θα μπορούσε να κάνει τα πάντα, μόνο για να σε βλέπει να χαμογελάς.

Ελπίδα: Το ξέρω...

Μητέρα: Καταλαβαίνω, πως είναι δύσκολο. Εσείς οι δυο, ήσασαν πάντα αχώριστοι. Και μένα μου λείπει πολύ. Είναι η πρώτη φορά που λείπει τόσο καιρό από το σπίτι.

Ελπίδα: Ναι...

Μητέρα: Είναι όμως για καλό. Θα είναι καλό γι' αυτόν να προχωρήσει. Εσύ, είσαι δυνατό κορίτσι, έτσι δεν είναι; Δε θέλεις ο αδερφός σου να είναι χαρούμενος; Κουβαλάει πολλά στην ψυχούλα του. Κι εγώ δεν τον προστάτεψα, όταν έπρεπε... Δε θα το συγχωρήσω ποτέ αυτό στον εαυτό μου...

Ελπίδα: Από τι δεν τον προστάτεψες;

Μητέρα: Μερικά πράγματα, είναι καλύτερο να μην τα μάθεις ποτέ. Δε θα αφήσω τίποτα να τραυματίσει τη δική σου ψυχούλα. Εσύ, είσαι η ελπίδα μου. (Παύση) Μπορείς να πας κι εσύ κατασκήνωση του χρόνου, αν θέλεις. Θα δεις, θα σου αρέσει. Δε θα θέλεις να γυρίσεις στο σπίτι! Θα κάνεις καινούργιους φίλους, θα μάθεις πολλά ωραία παιχνίδια και—

Ελπίδα: Μπορεί να πάει η αστυνομία στην κατασκήνωση;

Μητέρα: Η αστυνομία; Πώς σου ήρθε αυτό;

Ελπίδα: Δεν πρέπει να ψάξουν παντού;

Μητέρα: Και γιατί να ψάξουν στην κατασκήνωση; (Παύση. Κοιτάζονται στα μάτια) Ελπίδα;

(Η Ελπίδα κουρδίζει το μουσικό κουτί και το ανοίγει. Ακούγεται μουσική.)

Σκηνή 7^η

Ελπίδα: Η Ελενίτσα έτρεξε τρομαγμένη στην πόρτα. Αλλά, η πόρτα ήταν κλειδωμένη. Άρχισε να τη χτυπάει δυνατά και να φωνάζει κλαίγοντας. Μακάρι, να μην είχε ανοίξει ποτέ τη μυστική πόρτα. Καλύτερα να το είχε πει στον παππού. Παρακαλούσε τα παιχνίδια: «Σας παρακαλώ, αφήστε με να φύγω! Δε θα πω σε κανέναν για το μυστικό δωμάτιο, ούτε για το γυμνό μωρό στο μπαούλο. Μόνο, αφήστε με να βγω έξω.» Κι ο πελώριος λούτρινος αρκούδος φώναζε: «Κάναμε λάθος! Δεν είσαι αυτή που πιστεύαμε. Η καρδιά σου είναι αδύναμη. Δεν μπορούμε να σε αφήσουμε να φύγεις. Θα γίνεις για πάντα παιχνίδι σαν κι εμάς και οι άνθρωποι θα σε ξεχάσουν για πάντα, όπως ξεχάσαν κι εμάς.» Τότε, ένωσε τα πόδια της να μαλακώνουν σα βαμβάκι και το σώμα της να μιραίνει. Ώσπου, σιγά-σιγά μεταμορφώθηκε σε μια μικρή πάνινη κουκλίτσα με ραμμένο στόμα. «Πιάστε την!», φώναζε πάλι ο αρκούδος. Δυο μολυβένια στρατιωτάκια όρμηξαν πάνω της. Το κλάμα του μωρού δυνάμωνε. Της έβγαλαν τα ρούχα της και—

Μητέρα: Ελπίδα, τι λες;

Ελπίδα: ...την πέταξαν μέσα στο μπαούλο—

Μητέρα: (Κλείνει απότομα το μουσικό κουτί) Παιδί μου, τι σου συνέβη; Ποιος σου έκανε κακό; (Παύση) Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μίλησέ μου!

Ελπίδα: Στο σχολείο. Στην τάξη.

Μητέρα: Τι έγινε στην τάξη;

Ελπίδα: Λίγες μέρες πριν τη γιορτή του σχολείου, είχαν βγει όλοι για διάλειμμα, αλλά εγώ δεν ήθελα να βγω. Διάβαζα ένα βιβλίο που είχα πάρει από τη βιβλιοθήκη. Τότε, ο Αντώνης κι ο Ορέστης—

Μητέρα: (Σαστισμένη) Ο Αντώνης κι ο Ορέστης...

Ελπίδα: Ναι... Άρχισαν να με πειράζουν κι εγώ σηκώθηκα, για να βγω έξω και...

Μητέρα: Και;

Ελπίδα: Ο Ορέστης...

Μητέρα: Τι έκανε ο Ορέστης;

Ελπίδα: Με ξάπλωσε στο θρανίο... (Η μητέρα κλείνει το στόμα της με τα χέρια της σοκαρισμένη) Ο Αντώνης με κρατούσε, για να μη φύγω και... (Γδύνει μία κούκλα) Και γελούσαν. Ντράπηκα τόσο πολύ!

Μητέρα: Αποκλείεται! Ο Ορέστης κι ο Αντώνης έκαναν τέτοιο πράγμα; Δεν μπορεί... Όχι, όχι... Δυο μικρά παιδιά πώς μπορούν να... Όχι, όχι, όχι...

Ελπίδα: Αλήθεια σου λέω.

Μητέρα: Μέσα στην τάξη;

Ελπίδα: Ναι.

Μητέρα: Δεν μπορεί... Μα, πώς; Δεν υπήρχαν άλλα παιδιά μέσα στην τάξη; Η δασκάλα; Πού ήταν η δασκάλα;

Ελπίδα: Σου είπα. Είχαμε διάλειμμα. Μόνο εμείς ήμασταν στην τάξη. Όλοι είχαν βγει έξω.

Μητέρα: Μα, είναι δυνατών, να γίνονται τέτοια πράγματα μέσα στο σχολείο; Δεν υπάρχει επιτήρηση; Σας αφήνουν έτσι μόνους σας; Δεν υπάρχει έλεγχος; Αν ήταν κάποιος εκεί, δε θα... (Βυθίζει το πρόσωπό της στις χούφτες της)

Ελπίδα: Δεν ήξερα, τι να κάνω...

Μητέρα: Είπες στη δασκάλα, τι έγινε;

Ελπίδα: Όχι...

Μητέρα: Κοριτσάκι μου... (Την αγκαλιάζει σφιχτά) Κι εμένα; Γιατί δε μου είπες τίποτα εμένα; Γιατί δε μου μίλησες; Δεν εμπιστεύεσαι τη μαμά;

Ελπίδα: Δεν ήξερα τι να κάνω. Φοβόμουν.

Μητέρα: Φοβόσουν εμένα; Εγώ, είμαι εδώ, για να σε προστατεύω. Για να μην αφήσω κανέναν να σου κάνει κακό. Όλον αυτόν τον καιρό τα κράταγες όλα μέσα στην καρδούλα σου... Έπρεπε να μου μιλήσεις.

Ελπίδα: (Με λυγμική φωνή) Συγγνώμη, μαμά...

Μητέρα: Δε φταις εσύ, ψυχούλα μου. Δεν έκανες τίποτα κακό. Μ' ακούς; (Της φιλάει τα χεράκια) Εσύ, είσαι το καλύτερο κοριτσάκι στον κόσμο.

Ελπίδα: (Ξεσπά σε λυγμούς) Συγγνώμη, μαμά! Συγγνώμη, μανούλα μου! Συγγνώμη! Συγγνώμη!

Μητέρα: Σώπα, μωρό μου, σώπα. Όλα θα πάνε καλά... (Παύση) Ο Άλκης το ξέρει; (Παύση)
Εσείς, μεταξύ σας δεν έχετε μυστικά... (Παύση) Ελπίδα... (Παύση) Του το είπες;
Ελπίδα: Ναι... Μόνο στον Άλκη το είπα... Αλλά, δεν ήξερα...
Μητέρα: Τι δεν ήξερες; (Παύση) Τι δεν ήξερες; Τι έχει συμβεί; Έχει κάποια σχέση ο Άλκης με... Σε παρακαλώ, αγάπη μου, μίλησέ μου.
Ελπίδα: Ήταν πολύ θυμωμένος. Ήθελε να τους τιμωρήσει.
Μητέρα: (Ψελλίζοντας) Να τους τιμωρήσει...
Ελπίδα: Ο Άλκης το έκανε, μαμά.
Μητέρα: Τι έκανε ο Άλκης;
Ελπίδα: Τους τιμώρησε.
Μητέρα: Πώς τους τιμώρησε; Τι έκανε; (Παύση. Πιάνει την Ελπίδα από τους ώμους και την ταρακουνά με απόγνωση) Τι έκανε; Τι τους έκανε; Πες μου!

(Παύση. Κοιτάζονται)

Ελπίδα: Πήγε και τους βρήκε στο πάρκο που παίζουμε τ' απογεύματα. Ήμουν κι εγώ μαζί του. Ο Αντώνης κι ο Ορέστης έπαιζαν με μια μπάλα του μπάσκετ. Δεν ήταν κανείς άλλος εκεί. Ήταν αργά. Ο Άλκης τους άρπαξε την μπάλα και την πέταξε με δύναμη στο κεφάλι του Ορέστη κι ο Ορέστης έπεσε κάτω. Μετά, έπιασε τον Αντώνη κι άρχισε να του ρίχνει μπουιές. Και κλωτσιές. Και μετά στον Ορέστη. Και ξανά στον Αντώνη. Δυνατά. Και πιο δυνατά. Πρώτη φορά έβλεπα τον Άλκη τόσο θυμωμένο. Τα μάτια του γυάλιζαν κι είχαν γίνει κόκκινα. Ήταν τρομακτικός. Φοβήθηκα. Έτρεχαν αίματα. Συνέχιζε να τους χτυπάει. Τους χτυπούσε, τους χτυπούσε, μέχρι που...

Μητέρα: Μέχρι που;...

Ελπίδα: Μέχρι που... δεν κουνιόντουσαν πια... ούτε φωνάζανε...

Μητέρα: Όχι, δεν μπορεί ο Άλκης μου... το αγοράκι μου ποτέ δε θα μπορούσε...

Ελπίδα: Μετά, τους σιέπασε με χόμα, σ' ένα δασάκι, εκεί στο πάρκο.

Μητέρα: Σταμάτα, σε παρακαλώ...

Ελπίδα: Το χέρι του Αντώνη κουνήθηκε. Το είδα. Αλλά, είχα τρομάξει πολύ και δεν μπορούσα να μιλήσω. Τους έθαψε και τους δύο, μαμά. Τους σκότωσε.

Μητέρα: Φτάνει! (Παύση) Το παιδί μου... Δεν προστάτεψα το παιδί μου...

Ελπίδα: Δε θα γυρίσουν ποτέ στο σπίτι τους. Ούτε θα ξαναπάνε σχολείο. Ο Άλκης τους σκότωσε. Κι εγώ ήμουν εκεί.

(Σβήνουν τα φώτα.)

ΤΕΛΟΣ